

UZASADNIENIE

W dniu 9 stycznia 2015 roku powódka P. S. wystąpiła do Sądu Rejonowego w Zgierz z pozwem przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W., wnosząc o zasądzenie na jej rzecz kwoty 9.000zł tytułem częściowego zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 2400zł tytułem częściowego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 października 2014 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz zwolnienie od kosztów sądowych w całości. W uzasadnieniu podniesiono, iż dochodzona kwota związana jest ze zdarzeniem drogowym z dnia 17 listopada 2013 roku, którego sprawca posiadał umowę ubezpieczenia OC u pozwanej.

W dniu 11 marca 2015 roku pozwana skierowała do Sądu Rejonowego w Zgierzu odpowiedź na pozew, gdzie wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania w tym m.in. kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwana podniosła, iż Towarzystwo wypłaciło na rzecz powódki kwotę 2.500zł zadośćuczynienia, która to kwota w pełni rekompensuje doznaną przez powódkę krzywdę.

Pismem z dnia 8 czerwca 2015 roku A. W. zgłosił przystąpienie do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej i wniosł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W dniu 9 marca 2018 roku powódka rozszerzyła powództwo wnosząc o zasądzenie od pozwanej kwoty 20.000zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 października 2014 roku do 31 grudnia 2015 roku i dalej z odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2018r. Sąd Rejonowy w Zgierzu zasądził od C. Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz P. S. kwotę 22.400 Zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 października 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty. Sad I instancji o kosztach procesu orzekł zgodnie zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, pozostawiając szczegółowe rozliczenie referendarzów sądowemu.

Strona pozwana wywiodła apelację od wyroku w części, tj.:

a. co do punktu 1. – w zakresie, w jakim zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę przenoszącą 7.500 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty, tj., co do kwoty 14.900 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

b. w konsekwencji strona pozwana zaskarżyła rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w punkcie 2. wyroku, gdyż w przypadku uwzględnienia apelacji pozwanego jego treść się nie ostanie.

Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu:

1. naruszenie prawa procesowego, tj.:

a. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. – poprzez naruszenie przez sąd obowiązku wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, a to przez nie oparcie rozstrzygnięcia na całokształcie zgromadzonego w aktach materiału dowodowego i nieuzasadnione pominięcie w części dowodu z zeznań powódki, w których przyznała ona, że w toczącym się równoległym postępowaniu karnym przeciwko sprawcy zdarzenia dochodzi ona od sprawcy kwoty 8000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a całokształt swojej krzywdy wycenia na 20.000 Zł;

b. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez bezzasadne pominięcie wniosków z opinii biegłego z zakresu neurologii w zakresie, w jakim biegły wskazał, że fakt niezapięcia przez powódkę pasów bezpieczeństwa

chwili wypadku miał wpływ na zwiększenie jej obrażeń o 20 %, co powinno spowodować proporcjonalne obniżenie przyznanej na rzecz powódki kwoty zadośćuczynienia oraz odszkodowania;

c.art.233 § 1 k.p.c. – poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i bezpodstawne uznanie, że zgromadzony sprawie materiał dowodowy pozwala na przyznanie na rzecz powódki kwoty 2400 zł tytułem odszkodowania za rzekomo poniesione przez nią koszty leczenia, podczas gdy konieczność i fakt poniesienia tych kosztów w takim wymiarze nie została w żaden sposób wykazana przez powódkę;

d. art. 217 § 1 I 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku o załączenie do akt sprawy karnej toczącej się przeciwko sprawcy zdarzenia z dnia 17 listopada 2013r. przed Sądem Rejonowym Zwoleniu sygn. akt II K 56/15 i przeprowadzenie dowodu z dokumentu znajdującego się w tych aktach w postaci wyroku;

e. art. 232 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c.;

2.naruszenie przepisów prawa materialnego:

a. art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji uznanie:

- że kwota 20.000 zł tytułem dopłaty do zadośćuczynienia,

- że zasadne jest przyznanie kwoty 2400 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia;

b. art. 6 k.c. poprzez niedostrzeżenie, że to na powódce spoczywał ciężar dowodowy wykazania okoliczności, że poniosła koszty leczenia w kwocie art. 2400 zł;

c. art. 362 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji jego niezastosowanie, podczas gdy z okoliczności spraw wynikało, że powódka przyczyniła się do zwiększenia rozmiarów szkody w zakresie 20 %;

d.art 35 w zw. z art. 36 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003r. – poprzez zasądzenie na rzecz powódki kwot zadośćuczynienia oraz odszkodowania w wysokości znacznie przekraczającej zakres odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, a co za tym idzie w wysokości przekraczającej zakres odpowiedzialności cywilnej pozwanego.

W konkluzji skarżący wniósł o:

a.na podstawie art. 382 k.p.c. o rozpoznanie przez Sąd Okręgowy wniosku dowodowego, nierozpoznanego dotąd, a zgłoszonego przed Sądem I instancji i dopuszczenie dowodu z wyroku Sądu Rejonowego w Zwoleniu w sprawie sygn. akt II K 56/15;

a. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie punktu 1. i obniżenie zadośćuczynię do kwoty 7500 zł i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie

b. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego przez Sądem I instancji, uwzględniając merytoryczne rozstrzygnięcie w zakresie należności głównej;

c. zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy ustalił dodatkowo:

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy w Zwoleniu na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od A. W. na rzecz P. S. kwotę 5000 zł tytułem zadośćuczynienia za dozna krzywdę. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 5 lipca 2016r. (odpis wyroku I i II instancji –k. 261-262).

W dniu 17 listopada 2013r. powódka podróżowała samochodem marki V. (...) wraz z P. P.. Około godziny 19.40 dojechali do miejscowości G.. W pewnym momencie dojeżdżając do ulicy (...) w G. zwolnili, gdyż zauważyli ciąg stojących samochodów z uwagi na zaistnienie wypadku drogowego. Kierujący samochodem V. (...) zatrzymał się przed stojącymi pojazdami, włączył światła awaryjne i wypiął się wraz z pasażerka z pasów bezpieczeństwa, gdyż zamierzały wysiąść z samochodu. W tym momencie kierujący samochodem marki A. A. W. uderzył w samochód marki V. (...) (zeznania powódki –k.69 v- 188, uzasadnienie wyroku II K 56 /15 (–k. 255).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo uzasadniona.

W ocenie Sądu Okręgowego, uzasadnione są zarzuty skarżącego w zakresie uznania przez Sąd I instancji za zasadnego roszczenia powódki w zakresie zwrotu kosztów leczenia określonych na kwotę 2400 zł.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego, Sąd I instancji wskazał, że powódka korzystała z porad neurologa i przyjmowała leki przeciwbólowe, których koszt nie przekraczał sumy 30 zł miesięcznie przez pierwsze 3 miesiące, później zaś 15 zł. Żadnych innych ustaleń w zakresie poniesionych przez powódkę kosztów leczenia w ramach ustaleń stanu faktycznego Sąd I instancji nie poczynił. Przy takich ustaleniach stanu faktycznego niezrozumiałym jest przyjęcie przez Sąd I instancji, że powódce należy się zwrot kosztów leczenia w kwocie 2400 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle ustaleń stanu faktycznego uzasadnione było przyjęcie, że koszty leczenia powódki pozostające w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem zamykały się kwotą 150 zł z tytułu poniesionych kosztu zakupów leków (3 miesiące x po 30 zł oraz 4 miesiące x15 zł).

Rację ma skarżący w tym zakresie, że powódka nie udowodniła poniesienia wydatków związanych z kosztami leczenia w większym wymiarze. W tym zakresie uzasadniony jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. 232 k.p.c., art. 6 k.c. oraz 444§ 1 k.c.

Zgodzić należy się ze skarżącym w tym zakresie, że powódka nie udowodniła faktu poniesienia kosztów rehabilitacji w kwocie 2400 zł. Powódka reprezentowana przez fachowego pełnomocnika w osobie adwokata nie przedstawiał na tę okoliczność żadnych dowodów. Powódka w ramach świadczenia z NFZ odbyła w okresie od 24 lutego 2014r. do 7 marca 2014r. częściową rehabilitację, która był bezpłatna. Poza tym brak jest dowodów na to, że powódka w istocie korzystała z odpłatnych zabiegów rehabilitacyjnych oraz jakie koszty z tego tytułu poniosła. Powódka nie przedstawiła w tym zakresie dokumentacji z prywatnego gabinetu rehabilitacyjnego, ani też nie przedstawiła żadnych rachunków, które pozwoliłyby określić koszt poniesionych z tego tytułu wydatków.

W tym stanie rzeczy, zadnym Sądu Okręgowego żądanie powódki o zasądzenie zwrotu kosztów leczenia w kwocie przekraczającej 150 zł, jaką powódka wydała na leki było bezzasadne nieuzasadnionej podlegało oddaleniu.

Uzasadniony był także zarzut apelacji w zakresie nieuwzględnienie przez Sąd I instancji przy ustaleniu kwoty należnego powódce zadośćuczynienia kwoty 5000 zł zasądzonej od A. W. na rzecz powódki w sprawie sygn. akt II K 56/15 Sądu Rejonowego w Zwoleniu. Zdaniem Sądu Okręgowego należne powódce zadośćuczynienie należało obniżyć o tę kwotę, co skutkowało uznaniem za zasadny zarzut naruszenia art. 445 k.c.

Z uwagi na dokonane przez Sąd Okręgowy zmiany w zaskarżonym wyroku, zasadne było także żądanie w zakresie zmiany rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za I instancję. W tym zakresie uzasadnione będzie stosunkowe rozdzielenie kosztów przy przyjęciu, że powódka wygrała proces w 67 %

Mając na uwadze powyższe, w tym zakresie Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w oparciu o przepis art. 386 § 1 k.p.c.

W pozostałym zakresie apelacja nie była zasadna.

W szczególności bezzasadny jest zarzut naruszenia praw procesowego w szkolności art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. oraz art. 362 k.c. w zakresie, w jakim Sąd I instancji nie przyjął przyczynienia się powódki do powstania szkody.

Jak wynika z materiału dowodowego zebranego w sprawie powódka, jadąc samochodem marki V. (...) była przypięta pasami bezpieczeństwa, powódka odpięła pasy bezpieczeństwa dopiero momencie zatrzymania pojazdu, bowiem zamierzała wysiąść z samochodu, w tym momencie samochód kierowany przez A. W. uderzył w samochód, w którym znajdowała się powódka.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w świetle materiału dowodowego, nie sposób przyjąć, że powódka przyczyniała się do powstania szkody w sytuacji, gdy po zatrzymaniu samochodu odpięła pasy bezpieczeństwa, gdyż zamierzała opuścić pojazd – nie sposób wysiąść z samochodu z zapiętymi pasami bezpieczeństwa. Fakt, że powódka odpięła pasy bezpieczeństwa po zatrzymaniu samochodu, gdyż zamierzała z niego wysiąść wynika z zeznań powódki i znajduje swoje potwierdzenie w ustaleniach stanu faktycznego poczynionych przez Sąd Rejonowy w Zwoleniu w sprawie II K 56/15.

W tym stanie rzeczy, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, brak było podstaw do stawiania Sądowi I instancji zarzutu naruszenia art. 445 k.c.

Z uwagi na to, że zadośćuczynienie zasądzone przez Sąd Rejonowy w Zwoleniu w sprawie sygn. akt II K 56/15 nie obejmowało odsetek za opóźnienie, Sąd Okręgowy zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 5000 zł za okres od dnia 1 października 2014r. do dnia zapłaty tej kwoty przez sprawcę (art. 481 k.c.), bowiem stosownie do art. 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz.U. Z 2018r. poz. 473), strona pozwana odpowiedna za sprawcę szkody w granicach jego odpowiedzialności cywilnej.

Z uwagi na to, że apelacja została uwzględniona w 50 % Sąd Okręgowy zniósł wzajemnie między stroną koszty postępowania apelacyjnego w oparciu o art. 100 k.p.c.